

Minulta on kysytty useampaan otteeseen, miksi Ulvilan kaupunki ei osta käyttövetään Porin kaupungilta. On esitetty, että koplataan putket kiinni yhteiseen verkostoon ja maksetaan Porille käyttämästämme vedestä sopimuksella määritelty hinta. Tähän piti tarttua. Sain teknisen osaston tekemät laskemat siitä, paljonko Porista verkostoomme toimitettu vesikuutio meille maksaisi.

Koska emme satu sijaitsemaan pohjavesialueen päällä, joudumme valmistamaan käyttövetemme itse. Vuoden 2012 tilinpäätöstietojen perusteella Ulvilan oman veden valmistushinta on 39 senttiä kuutiolta. Voimassa olevan sopimuksen mukaan Porin kaupunki toimittaisi vettä kaupungin rajalta alkavaan Ulvilan omaan verkostoon hintaan, joka olisi 60 % Porin kuluttajien vesitaksasta. Siitä suoraan laskettuna toimitetun vesikuution hinta kaupunginrajalla olisi 70 senttiä kuutiolta. Lisälasku tuosta kaupasta olisi noin 230 000 euroa/vuosi – siis kalliimpi kuin omasta veden valmistuksesta. Laskelman päälle tulisi vielä se, että Pori nostaa ensi vuonna vesitaksiaan 6 prosenttia – ”tosta vaan”. Tämän lisäksi kaikki Ulvilan kaupungin alueella oleva vedenjakeluteknikka tulisi Ulvilan edelleen itse rakentaa ja pitää kunnossa, joten niihin liittyvät rahoituskulut ja poistot säilyisivät entisinä. Taloudellisia perusteita tuolle vesikaupalle ei siis ole. Vedenlaadusta voidaan tietenkin olla montaa mieltä, mutta kaikella on hintansa – sanotaan. Minulle ainakin kelpaa ihan hyvin myös Ulvilan oma vesi, vaikka olen aiemmin tottunut käyttämään suoraan Järilänharjusta verkkoon pumpattua lähes lähdeveden tasoista pohjavettä.

Kohtuullista kasvua. Sain käteeni tiedot Ulvilan yrityskannan muutoksista parin viimevuosikymmenen ajalta. Vuonna 1995 Ulvilassa toimi 576 yritystä, vastaava luku kymmenen vuotta myöhemmin vuonna 2005 oli 669 yritystä. Vuonna 2012 Ulvilassa toimi jo 812 yritystä. ”Ei huaano”, voi todeta. Koska Ulvila on tyyppinen kehyskunta, missä asutaan viihtyisässä asuinympäristössä, mutta käydään paljon muualla töissä, on työpaikkaomavaraisuusasteemme ollut pitkään melko alhainen. Siinäkin on nyt ollut varsin kohtuullista kasvua. Vuonna 2005 työpaikkaomavaraisuusasteemme oli vain 60,8 %, kun se vuonna 2011 oli jo 70,4 %. Siinä on kymmenen prosenttiyksikön kasvu. ”Ei huaano”, voi todeta. Kyse on pääsääntöisesti yksityisen sektorin eli yritysten luomista uusista työpaikoista eikä laskennallisesta asukasluvun alenemisestä johtuvaa matemaattista lisäystä. Sen ilon vien nyt Teiltä, jotka niin luulitte.

Vuosi 2014 tulee olemaan meillä Ulvilassakin todella tiukkaa taloudenpidon aikaa. Sen varjolla, että olemme pääsemässä vuoden 2013 osalta selkeästi ennakoitua parempaan taloudelliseen tulokseen, emme voi hellittää hitustakaan – oikeastaan ihan päinvastoin. Kun samanaikaisesti valtionosuudet pienenevät 1 – 1,5 miljoonalla eurolla ja erikoissairaanhoidon menot kasvavat saman verran, katoaa budjettipohjastamme 2 – 3 miljoonaa euroa. Se, mitä nyt olemme saamassa aikaan, riittää vain tälle vuodelle – kiitokset tästä kuitenkin kaikille. Valtio siis näyttää, ”pojat - ei riitä”. Ensi vuodelle meillä on uudet, ja entistä kovemmat, haasteet. Hoidetaan hommaa edelleen hyvässä yhteishengessä ja sillä periaatteella, että pidetään ”oma pesä kunnossa”, niin olemme vahvemmillä – tilanteessa kuin tilanteessa. Kaupunginvaltuusto päättää vuoden 2014 talousarviosta joulukuussa, mutta jo nyt tiedämme, että ”pakkaselle” näyttäisi tuleva vuosi menevän – yhden kuntataloutemme kohtuuvuoden jälkeen.

Lopuksi muistellaan vuoden 1879 vaivaishoitoasetuksen linjauksia. Nyt kun esillä ovat kuntarakenne- ja SOTE-uudistukset on ollut esillä myös se, mitä palveluita ja kenelle yhteiskunnan tulee tuottaa ja millä hinnalla. Vuoden 1879 vaivaishoitoasetuksessa oli tähänkin kysymykseen jo selkeät linjaukset. Asetuksen mukaan kunnilla oli velvollisuus avustaa vain työkyvyttömiä ja sairaita, vanhuksia ja alaikäisiä. Työkykyisten henkilöiden avustaminen jäi kuntien omaan harkintaan siten, että heille sai antaa apua vain työtä vastaan. Ehkäpä tässäkin uudistuksessa ei nyt palata ihan vaivaishoitoasetuksen mukaisiin palveluiden tuottamisperiaatteisiin, joita pantiin täytäntöön 1800-luvun lopun yhteiskunnassa - vai pitäisikö sittenkin palata – no ei pitäisi.